

κυκλωμένον ὑπὸ πυκνῶν δασῶν, καὶ θεμελιωμένον εἰς ζωηροτάτην καὶ ἀφθονωτάτην χλόην, ἐξ αὐτοῦ δὲ ἐφαίνοντο μαγευτικώτατα καὶ μεγαλοπρεπέστατα ὄρη, ἐκτεταμένοι λειμῶνες καὶ λίμνη, τὰ δὲ κόμματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὠκεανοῦ ἀντήχουν ἐκεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν. Μεγαλοπρεπῆς καὶ ἔνδοξος τόπος ἦτο, καὶ περίφημος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς χώρας, συνδεόμενος καὶ μὲ πολλὰς μυθικὰς παραδόσεις, τὰς ὁποίας ἐγνώριζεν ὅλας ὁ μικρὸς Κόμης. Διὰ τῆς φαντασίας του εἶχε κοινωσίαν μὲ τοὺς μυθικοὺς ἐκείνους ἥρωας, καὶ τοὺς ἐθεώρει πολὺ πραγματικωτέρους ἢ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες τὸν περιεκύκλουν· συντρόφους δὲ ἄλλους ἐκτὸς αὐτῶν δὲν εἶχεν, ἐὰν ἐξαιρέσω μεν τὸν κύνα του Ράλφ, καὶ τὸν ἱππὸν Βασίλειον, διότι οἱ συγγενεῖς του ἦσαν φιλάσθενοι, μελαγχολικοὶ καὶ ἡγάπων τὴν σιωπὴν καὶ τὴν ἡσυχίαν, ἀνδρὸς δὲ καὶ ἐλάτρευον τὸν Βέρτον καὶ προθύμως θὰ ἀνέλυον μαργαρίτας καὶ χρυσὸν, ἀνδρὸς δὲ καὶ ἡδύνατο νὰ τὰ πῆν αὐτὸς, οὐδέποτε ὅμως ἐσκέφθησαν ὅτι ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνάγκη ἦτο ὀλίγη ζωηρότης, καὶ ταραχὴ, καὶ ὀλίγος κίνδυνος ἀνευ τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ τῶν παιδῶν εἶναι ἐπίσης νεκρὰ καὶ ἄνοστος, ὅσον εἶναι ἡ ζωὴ πτηνοῦ ἐντὸς κλωβοῦ. Παιδαγωγὸν εἶχεν ἱερέα, γέροντα εὐγενῆ, πολυμαθῆ, ἡ δὲ τροφὸς του ἦτον ὡσαύτως γραῖα, ἀλλ' ὅλως ἀφωσιωμένη εἰς αὐτὸν, ἥτις τὸν ἐπεριποιεῖτο καὶ τὸν ἐθεώπευε.

Κατεχού.

Πάν ὅτι ἡδύνατο νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ἐν εἰδεί παιγνιδῶν ἦτον ἰδικόν του. Τὸ περιφημώτατον ἐμπορικὸν τῶν Παρισίων ἐπρομήθευσεν εἰς αὐτὸν τὰ θαυμάσια καὶ πολυτελῆ ταῦτα ἀθύρματα, — ἀνθρωπίσκους μὲ μηχανισμόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐχόρευον, ἐξιφομάχουν καὶ ἔπαιζαν κιθάραν, ζῶα τεχνητὰ τὰ ὁποία, ἔκαμνον πᾶν ὅτι τὰ ἀληθινὰ ζῶα κάμνουν, Καραγκιόζους, καὶ στρατεύματα ὀλόκληρα στρατιωτῶν, καὶ πλοῖα, τὰ ὁποία ἐκινουῦντο διὰ μηχανισμόν, καὶ πλεῖστα ἄλλα, τὰ ὁποία δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω, διὰ νὰ παίξῃ μὲ ὅλα ταῦτα ὅμως δὲν εἶχε κανένα, εἰμὴ τὴν γραῖαν τροφόν, ἥτις ἦτο ἐξήκοντα ἐτῶν, καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ παίξῃ

ὅπως θὰ ἔπαιζεν ἐν παιδίον, καὶ τοιουτοτρόπως κατ' ἕνα πολλάκις ὁ μικρὸς κόμης νὰ μὴ παίξῃ διόλου.

— «Ὑπαγε νὰ παίξῃς,» τῆ ἔλεγε πολλάκις ὁ παιδαγωγὸς του, ὁ πᾶτερ Φίλιππος — ἀναγκάζων αὐτὸν νὰ παραιτήσῃ τὰ βιβλία του. Ἄλλ' ὁ μικρὸς κόμης ἀπεκρίνετο λυπηρῶς, «Δὲν ἔχω κανένα, μὲ τὸν ὅποιον νὰ παίξω.» Ἡ ἀνάγκη του αὕτη δὲν ἔκαμνεν ἐντόπιωσιν εἰς κανένα ἐξ ὅλων τῶν φίλων του, οἵτινες τὸν ἐλάτρευον καὶ ἡγάπων ἀκόμη καὶ τὴν γῆν, ὅπου ἐπάτουν οἱ μικροὶ του πόδες, καὶ τὸν περιστοιχίζον μὲ πᾶσαν πολυτέλειαν καὶ ἀπόλαυσιν. Ἐκατομμύρια λιρῶν ἐναπεταμεύοντο δι' αὐτὸν μέχρις ὅτου γείνη ἐνήλιξ, καὶ ἐπαρχίαι ὀλόκληραι τὸν ὠνόμαζον Κύριόν των. Οὐδεὶς δὲ ποτε ἐφαντάζετο ὅτι ὁ μικρὸς κόμης τῆς Ἀβιλιωνῆς δὲν ἦτο ὁ εὐτοχεστάτος παῖς εἰς τὸν κόσμον.

— «Διατί ὄλοι μολύρδον μὲ ὀνομάζου;» ἠρώτησε τὴν τροφὸν του ἡμέραν τινὰ παραιτηθήσας τοῦτο διὰ πρώτην φοράν. «Διότι εἶσαι μολύρδος» ἀπεκρίθη ἡ τροφὸς του, ἀλλ' ἡ ἀπόκρισις αὕτη δὲν ἱκανοποιεῖ τὴν περιέργειάν του, ἔθεν ἠρώτησε τὸν παιδαγωγὸν του, «Ἀκριβὲς μοι παιδίον,» ἀπεκρίθη, οὗτος «εἶναι ὁ τίτλος σου, εἶσαι δὲ ὑπόχρεως νὰ τιμᾷς τὴν θέσιν σου καὶ νὰ φέρῃς τὸ ὄνομά σου καλῶς καὶ ἀνευ κηλίδος.

(ἀκολουθεῖ.)

Η ΒΕΤΕΛ ἢ ΑΡΕΚΙΝΑ ΚΑΤΕΧΟΥ.

Ἡ Κατεχὸς εἶναι εἶδος φοίνικος καλλιεργουμένου εἰς τὰς Ἰνδίας, ἔχει δὲ κορμὸν εὐθὺν, φθάνοντα ἐνίοτε μέχρι 50 ποδῶν τὸ ὕψος. Καλλιεργεῖται δὲ διὰ τὰ κάρυά της, τὰ ὁποία ὀρμιάσαντα, εἶναι ἴσα μὲ ὠν ὄρνιθος καὶ ἔχουν χρομᾶ κοκκινωκιτρινωπὸν, ὅπερ ἀρμυρίζει καλῶς πρὸς τὸ λαμπρὸν ἀνοιχτὸν πράσινον χρομᾶ τῶν φύλλων.

Ὁ καρπὸς οὗτος δὲν εἶναι καλὸς πρὸς τροφήν, τὸν μεταχειρίζονται ὅμως ὡς τὸν καπνὸν διὰ μάζωσιν. Ὁ κορμὸς χρησιμεύει διὰ ξυλείαν καὶ ἄλλας οἰκιακὰς ἀνάγκας.